

Odluka kojom se sprječava stupanje na snagu Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske

Br. 15/23

Koristeći se ovlaštenjima koja su mi data članom V Aneksa 10 (Sporazum o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora) Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, prema kojem je visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji u pogledu tumačenja pomenutog Sporazuma o civilnoj implementaciji navedenog Mirovnog ugovora; i posebno uzevši u obzir član II.1(d) gore navedenog Sporazuma, prema kojem visoki predstavnik "pruža pomoć, kada to ocijeni neophodnim, u iznalaženju rješenja za sve probleme koji se pojave u vezi sa civilnom implementacijom";

Pozivajući se na stav XI.2 Zaključaka Vijeća za implementaciju mira koje se sastalo u Bonu 9. i 10. decembra 1997. godine, u kojem je Vijeće za implementaciju mira pozdravilo namjeru visokog predstavnika da iskoristi svoj konačni autoritet u zemlji u pogledu tumačenja Sporazuma o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora kako bi pomogao u iznalaženju rješenja za probleme, kako je prethodno rečeno, "donošenjem obavezujućih odluka, kada to bude smatrao neophodnim," u vezi sa određenim pitanjima, uključujući (u skladu sa tačkom (c) ovog stava) i "mjere u svrhu osiguranja implementacije Mirovnog sporazuma na čitavoj teritoriji Bosne i Hercegovine i njenih entiteta";

Pozivajući se takođe na stav 4 Rezolucije 1174 (1998) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda od 15. juna 1998. godine, prema kojem Vijeće sigurnosti, u skladu s poglavljem VII Povelje Ujedinjenih naroda "...ponavlja da je visoki predstavnik konačni autoritet za tumačenje Aneksa 10 o civilnoj implementaciji Mirovnog ugovora i da u slučaju spora može davati svoja tumačenja i preporuke, te donositi obavezujuće odluke, kako god ocijeni da je neophodno, o pitanjima koja je obrazložilo Vijeće za implementaciju mira u Bonu 9. i 10. decembra 1997. godine";

Podsjećajući takođe da je Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda u više navrata potvrdilo svojim rezolucijama donesenim na osnovu poglavlja VII Povelje Ujedinjenih naroda da uloga visokog predstavnika kao konačnog autoriteta u zemlji u pogledu implementacije Aneksa 10. Dejtonskog mirovnog sporazuma uključuje "ovlaštenje za donošenje obavezujućih odluka kada ocijeni da je to neophodno o pitanjima koja je Vijeće za implementaciju mira razmatralo u Bonu 9. i 10. decembra 1997. godine";

Imajući u vidu najnoviji kominike Upravnog odbora Vijeća za implementaciju mira, u kojem je Upravni odbor još jednom potvrdio svoju punu podršku visokom predstavniku u osiguranju punog poštivanja Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH i provođenju njegovog mandata u skladu sa Aneksom 10 i odgovarajućim rezolucijama Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda;

Prisjećajući se da u Rezoluciji 2549 (2020) Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda "poziva strane da se u skladu s Mirovnim sporazumom pridržavaju svoje obaveze da u cijelosti sarađuju sa svim institucijama uključenim u provedbu ovog mirovnog sporazuma, kako je opisano u Mirovnom sporazumu";

S obzirom na to da obaveze, koje su prema Aneksu 10. Općeg okvirnog sporazuma za mir preuzele strane u sporazumu, u koje se ubraja i Republika Srpska, obuhvataju i odredbu (član IV) prema kojoj će "strane u potpunosti sarađivati sa visokim predstavnikom i njegovim osobljem, kao i sa međunarodnim organizacijama i agencijama, kako je predviđeno u članu 9 Općeg okvirnog sporazuma." i to da je "visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji u pogledu tumačenja pomenutog Sporazuma o civilnoj implementaciji navedenog Mirovnog ugovora";

Podsjećajući na Odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u predmetu br. U-9/00 od 3. novembra 2000. godine, kojom se, između ostalog, predviđa slijedeće "... Uzimajući u obzir sveukupnu situaciju u Bosni i Hercegovini, pravni status visokog predstavnika, kao predstavnika međunarodne zajednice, nije izniman, već su slične funkcije poznate iz drugih zemalja u specijalnim političkim okolnostima. Relevantni primjeri su mandati pod režimom Društva naroda, i, u nekim pogledima, Njemačka i Austrija nakon Drugog svjetskog rata. Iako priznate kao suverene, dotične države su bile podvrgnute međunarodnom nadzoru, a strane vlasti su djelovale u tim državama u ime međunarodne zajednice, supstituirajući se za domaće vlasti. Akti koje su donosile međunarodne vlasti su često bivali donošeni u ime država pod kontrolom";

Podsjećajući takođe da je navedenom Odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine priznato da se supstituiranje funkcija vlasti države “svodi na neku vrstu funkcionalne dualnosti: jedna vlast jednog pravnog sistema intervenira u drugom pravnom sistemu, čime njene funkcije postaju dualne. Isto vrijedi i za visokog predstavnika: međunarodna zajednica mu je povjerila posebne ovlasti i njegov mandat je međunarodnog karaktera. (...) visoki predstavnik – čije ovlasti, koje proizilaze iz aneksa 10 Općeg okvirnog sporazuma, relevantnih rezolucija Vijeća sigurnosti i Bonske deklaracije, nisu podložne kontroli Ustavnog suda, kao ni vršenje tih ovlasti – je intervenirao u pravni sistem BiH supstituirajući se za domaće vlasti.. (...) U tom pogledu, zakon koji je on [visoki predstavnik] donio je prirode domaćeg zakona, te se mora smatrati zakonom BiH”;

Imajući u vidu da je stav Ustavnog suda Bosne i Hercegovine da “(...) bez obzira na prirodu ovlasti dodijeljenih visokom predstavniku Aneksom 10 Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, činjenica da je zakon (...) donio visoki predstavnik, a ne Parlamentarna skupština [ili bilo koji drugi organ vlasti], ne mijenja njegov status zakona” ni u pogledu njegove forme, niti u pogledu njegovog statusa, te da ga je stoga nužno smatrati zakonom države;

S obzirom na to da je predmet Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske (“Službeni glasnik Republike Srpske”, br. 67/05 i 110/08) način objavljivanja zakona i drugih propisa i osnivanje javnog preduzeća zaduženog za objavljivanje zakona i drugih propisa te da su ovim zakonom taksativno nabrojani i organi čije akte ovo preduzeće objavljuje, pri čemu se izričito spominju i odluke visokog predstavnika;

Svjestan da donošenje Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske, kojim je izostavljena obaveza objavljivanja odluka visokog predstavnika u “Službenom glasniku Republike Srpske” – uprkos tome što taj zakon nema nikakav efekat na mandat visokog predstavnika, niti na status i pravno dejstvo odluka visokog predstavnika kojima se supstituiraju domaći organi vlasti, niti na akte donesene na temelju međunarodnog mandata visokog predstavnika – predstavlja jedan vid djelovanja u nizu sličnih aktivnosti kojima se uskraćuje saradnja s visokim predstavnikom, čime se djeluje u suprotnosti s Aneksom 10 Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini;

Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, visoki predstavnik ovim donosi sljedeću odluku:

ODLUKA

kojom se sprječava stupanje na snagu Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske

Član 1.

Ovim putem se obustavlja zakonodavni postupak donošenja *Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske*, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na svojoj sjednici održanoj 21. juna 2023. godine.

Svi akti i proceduralni koraci doneseni odnosno okončani u okviru zakonodavnog postupka donošenja *Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske*, uključujući i izglasavanje navedenog zakona od strane Narodne skupštine Republike Srpske na njenoj sjednici održanoj dana 21. juna 2023. godine, ovim se putem proglašavaju ništavnim *ab initio* i ne proizvode nikakvo pravno dejstvo.

Zakon o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na svojoj sjednici održanoj 21. juna 2023. godine, neće stupiti na snagu.

Član 2.

Svi nadležni organi i službene osobe dužni su obustaviti donošenje akata, te sve druge radnje i aktivnosti koje imaju za cilj da na bilo koji način omoguće stupanje na snagu ili primjenu Zakona iz člana 1. ove Odluke, uključujući i proglašenje navedenog Zakona i njegovo objavljivanje u “Službenom glasniku Republike Srpske”.

Član 3.

Donošenje akata, te sve druge radnje i aktivnosti spomenute u članu 2. ove Odluke, odnosno primjena na bilo koji način Zakona iz člana 1. ove Odluke spadaju u područje primjene odredbi člana 2. Zakona o izmjenama i dopunama Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i člana 203a (*Neizvršavanje odluka visokog predstavnika*)

Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i mogu stoga biti predmet krivičnog gonjenja.

Član 4.

Ova Odluka će imati prvenstvo u odnosu na bilo koje nekonzistentne odredbe Ustava Republike Srpske, bilo kog zakona, propisa ili akta, bilo postojećeg, bilo budućeg. Ova Odluka izravno se primjenjuje i nije potrebna nijedna dodatna radnja radi osiguranja njegovog pravnog dejstva.

Član 5.

Ova Odluka stupa na snagu odmah po objavljivanju na službenoj internetskoj stranici Ureda visokog predstavnika.

Ova Odluka se objavljuje na službenoj internetskoj stranici Ureda visokog predstavnika i odmah se objavljuje u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Sarajevo, 1. jula 2023.

Christian Schmidt

Visoki predstavnik